

part V.

Člověk versus Pravda

aneb

všechno je jinak

Lazar Lopata

crime analysis of testimony

vision 2.01

*Pošetilce zabíjí vztek,
žárlivost usmrcuje prostoduché.
Job 5,2*

V. Ješitnost versus ješitnost.

Obrácením jednoho listu se začíná další, pátá kapitola. Pouhý okamžik a sotva kdo postřehne tu věčnost. Navazuji totiž přesně tam, kde jsem skončil. Spouštím PC, abych přidal další tři kapitoly. Je opět Štědrý večer, ale píše se rok 2014. Není od věci znovu poznamenat, že vše zde uvedené pramení z mých prožitků. V písemné formě sdílím to podstatné, co jsem zažil. Jaké ozvěny mého vlastního života evokovalo čtení Bible a taktéž naopak! Jak na současné události vnějšího světa reagovala má mysl a poté se formovalo nahlížení dávných biblických událostí.

Krátkým prologem se pokouším podat vnímavému čtenáři srozumitelné vysvětlení, jak a proč se bývalému komunistovi a starému policistovi stala Bible pramenem *živé vody*. Dvacet let mého biblického pátrání a rozjímání nad životem mi dalo poznání, že kněz, učenec, či nejsvětější světec podá jinému jen *mrtvou vodu*. Ale kdo by chtěl okusit, co je *živá voda* zač, pak musí sobě z biblického pramene načerpat sám. Avšak ve chvíli kdy *ji* pozná, nemůže to ostatním lidem nikterak dokázat.

Veskrze komické, že? A nemohu než souhlasit! Podobně bizarní situaci jsem kdysi dávno zažil u svého zubaře. Při vrtání mého zubu odbyl mé bolestivé projevy slovy „*to vás přece nemůže bolet!*“ Možná to byl sadista, a pokud ne, jak mohl vědět, že nemohu cítit bolest? Já se rozhodně nemýlil, bolest znám! Zubař mi zřejmě nevěřil a žádný rozumný argument by mne nepřesvědčil, že jsem bolest nezažil.

Nevím jak kdo, ale já mlčel a neodporoval. Nebo se domníváte, že by to mělo nějaký smysl? Možná to vůbec nebylo o *víře*, zda mi věřil či nevěřil. Ale rozhodně *slyšel, viděl, ale vůbec nedbal!*

Právě když popisuji tento veskrze banální příběh mého života, zčistajasna mi *přišlo*: 'Neanalyzuj příběh „*U zubaře*.“ Zaobírej se otázkou, co prožíval před 2000 lety Ježíš.'

Ta myšlenka, kde se vzala, tu se vzala. Jedním rázem vyhnala z hlavní scény mé mysli představu, že na příběhu *U zubaře* vysvětlím, proč si mé biblické prožitky nenechám nikým zpochybnit. A rovněž, proč o nich nechci ani jakkoliv diskutovat. Hodlal jsem probrat otázku samotné *Víry*, nově a hlouběji projít události z počátku *Genesis*. To ale dozajista počká.

Raději listuji v Bibli a z vícera možností, jako příhodné volím následující Ježíšovo vystoupení:

Učedníci k němu přistoupili a řekli: „Proč k nim mluvíš v podobenstvích?“ On jim odpově-

děl: „Protože vám je dáno znáti tajemství království nebeského, jim však není dáno. Kdo má, tomu bude dáno a bude mít ještě víc; ale kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má. Proto k nim mluvím v podobstvích, že hledíce nevidí a slyšíc neslyší ani nechápou. A plní se na nich proroctví Izaiášovo:

**Budete stále poslouchat, a nepochopíte,
ustavičně budete hledět, a nevidíte.
Neboť obrostlo tukem srdce tohoto lidu,
ušima nedoslýchají a oči zavřeli,
takže nevidí očima a ušima neuslyší,
srdcem nepochopí a neobrátí se ~
a já je neuzdravím.**

Blažené vaše oči, že vidí, i vaše uši, že slyší.
Amen, pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví toužili vidět, na co vy hledíte, ale neviděli,
a slyšet, co vy slyšíte, ale neslyšeli. /Mt 13, 10-17/

Ježíš dává poznat tajemství království nebeského úzké skupině svých blízkých. Učedníci ale nejsou jediní, komu je určeno. Stejně tajemství je sdělováno i nejširším masám ve formě *podobství*.

Vnímavý čtenář si nutně položí otázku. O jaké *tajemství* jde? Základem záhady je *nevědomost*. Lidské vědomosti a znalosti jsou naprosto individuální a dávají jedněm výhodu nad druhými. Avšak, „*život je život*“, jak řekla má sedmiletá vnučka Terezka, a někdy se stane, že přestože odborníci vědí, že něco je zcela nemožné, najde se nějaký blbec, který o tom vůbec nic neví, jde a udělá to možným. Nechám plků o *tajemství*, vždyť prakticky vzato, na samém počátku našeho pozemského bytí bylo rovněž tajemství. Tu scénu je dobré mít před očima.

3 Nejzchytralejší ze vši polní zvěře, kterou
Hospodin Bůh učinil, byl had. Řekl ženě:
„Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“ Žena hadovi odvětila: „Plody ze stromů v zahradě jíst smíme. Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: »Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.«“
Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojmíte, otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“

Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl. Oběma se otevřely oči: poznali, že jsou nazí. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi. /Gn 3,1-7/

Aniž bych zpochybňoval *Hadovu* zchytralost, je mi záhadou, kde přišel k tak mimořádně důvěrné informaci, ...*Bůh však ví...?!* Do konce šestého dne *Stvoření* žil *Člověk*

v zahradě Edenu zcela sám. S *Hadem* mohl přijít do kontaktu až na konci tohoto dne, kdy k němu Bůh přivedl všechnu polní zvěř a všechno nebeské ptactvo. To aby viděl, jak je *Člověk* nazve. Byli přivedeni a všichni zase odvedeni! *Člověk* dál zůstal sám, neboť se nenašla pomoc jemu rovná. Tak kde mohl *Had* přijít ke všem tak důvěrným informacím, jimiž útočí na ženu pro *Člověka*? Žádný div, že se neobrací na *Člověka*, který byl s ní. Neboť ten jej znal, dal mu jméno a věděl co je zač. *Had* naopak zase dobře věděl, že *Člověk* vševědoucí je a proto na něj nic nezkoušel, neměl čím zaujmout. Pochybuji, že by informace, jimiž *Had* útočí na ženu pro *Člověka*, byly dostupné komukoli v celém Stvoření. Ani *Člověk*, který byl stvořen, aby byl obrazem božím, nemohl znát, *co Bůh ví*. Někdo váhá, já však nepochybuji, že *Had* napadl ženu pro *Člověka* LŽÍ. Veskrze brilantní lži, že Bůh jim zakázal jíst ze všech stromů v zahradě. A je tu kardinální otázka.

Kde se vzalo tak sofistikované **ZLO**, když na konci Stvoření Bůh viděl, že vše je *velmi dobré*?!

Nevím, co koho napadá. Ale v dané situaci, při respektování každého slova o *Stvoření*, mi vychází jediné vysvětlení. *Had* jen vykonal vůli jiného. Někoho, kdo byl nutně mimo *Stvoření* a dostatečně způsobilý ohrozit mocenské postavení *Hospodina*, Boha nad všemi bohy. Nepochybně šlo o některého boha *Hospodinu* podřízeného, či rovnocenného.

Pozornost si zaslouží průběh božího vyšetřování. První dotazovaný, *Člověk* se vymlouvá na *Hospodina* - *žena, kterou jsi mi dal, ta mi dala a já jedl. Žena pro člověka obvinila Hada - Had mne podvedl a já jsem jedla. A Had nic, mlčí! Že by dnes pranýřovaná policejní praxe, upření práva vyjádřit se? Nic takového, mlčení má veskrze prostý důvod. Had něco takového naprosto nečekal! Je zaskočen, šokován a paralyzován. Pouze zírá, celý zkoprnělý, neschopen jediného slova. Žádná sláva, pocty ani požitky.*

Zažil děsivé prozření! – Mlčí a jen sám sobě si říká - Já debil! Já idiot!!

Ano, užitečný idiot, jinému dobře posloužil a co z toho měl?! Doživotní postižení a prokletí. Nejlépe slouží, kdo neví, že slouží. Role *fachidiota*¹ je dodnes úspěšně využívána v mocenském boji a to v celosvětovém měřítku. Stejně jako u *Hada* je umně využívána *ješitnost* vhodných lidských jedinců. Avšak na rozdíl od *Hada*, dnešním lidem to vůbec nedochází. Naopak, největší *fachidioty* glorifikujeme a zbožňujeme. Na jednu stranu obdivujeme množství jejich ocenění, včetně ceny Nobelovy a současně nechápeme, kdo a kam lidstvo manipuluje.

Můžete dál individuálně rozjímat nad touto bezesporu klíčovou epizodou, aniž byste můj postřeh brali za dogma. Já se vrátím k Ježíšovi a otázce učedníků, proč používá podobenství. Než tak ale učiním, doporučuji k zamyšlení slova *Hospodinova* soudu, nad *Člověkem*.

¹ Poprvé toto slovo nejspíše použil Karel Marx, ovšem s jiným podtextem. *Fachidioty* nazval vědce, kteří odmítali vnímat svou práci v širším kontextu.

Adamovi řekl:

„Uposlechl jsi hlasu své ženy,
a jedl jsi ze stromu,
z něhož jsem ti zakázal jíst.
Kvůli tobě nechť je země prokleta;
po celý svůj život
z ní budeš jíst v trápení.
Vydá ti jenom trní a hloží
a budeš jíst polní byliny.
V potu své tváře
budeš jíst chléb,
dokud se nenavrátiš do země,
z níž jsi byl vzat.
Prach jsi
a v prach se navrátíš.“ /Gn 3,17-19/

Člověk-Adam očividně *Hospodina* zklamal. Jde vůbec o první selhání *víry* s fatálními následky. Ve věci *Hospodinova* zákazu, *jíst ze stromu poznání dobrého a zlého*, uposlechl *Adam* jiného. S obdivuhodnou výmluvností je uvedeno „*hlas své ženy*“, nikoliv „*svou ženu*“, neboť ona nebyla prvotním pramenem. *Adam* jednoznačně manifestoval ztrátu *víry* v *Hospodina*.

Jestliže na konci šestého dne *Stvoření* zažíval *Hospodin* nepochybně triumfální pocity, pak bezprostředně následující pozemský vývoj mu přinesl jenom žalostné trápení. Dalším, kdo si stejně, jako *Had*, šeredně naběhl na hrábě, nebyl nikdo jiný než *syn Člověka*. Prvorozený *syn Člověka*, *Kain*. Stačilo jen málo, malinko povzbudit představu o výjimečnosti jeho prvorozenosti a *ješitnost* se již o výsledek spolehlivě postarala. *Kain*, podobně jako *Had*, zažil děsivé prozření. Kupodivu nezanevřel, naopak, dal se do stavby města. To prokazuje skutečnou proměnu myšlení. Vždyť město představuje mimořádně vysoký stupeň společenské kooperace. Takže *syn Člověka* nestavěl něco pro sebe a svou rodinu, ale budoval město s lidmi a pro lidi.

Snad právě toto je i příhodný okamžik vyjasnit si Ježíšovu odpověď učedníkům.

Co vlastně Ježíš říká?! Ne, že lidé neslyší, mají skvělý sluch! Nejsou ani slepí, naopak vidí výtečně! Avšak lidé NEVĚŘÍ!!!

Vidí zázraky, které konám, ale nevěří, že **je činí ten, který mne poslal!**

Slyší dobře, co říkám, ale nevěří, že jsou to **slova toho, který mne poslal!**

Dobře mne vidí, a přece nepoznávají **toho, který mne poslal!**

Ústředním tématem Ježíšovy pozemské misie je šíření **VÍRY**. *Víry* v *Hospodina*, Boha nad všemi bohy. Ježíšova odpověď učedníkům by v současném vnímavém čtenáři měla evokovat chování *kyborga*². Avšak nejde o žádné smyšlené sci-fi. Před 2000 lety Ježíš Židy,

² **Kyborg** je složenina slov *kyberneticky řízený organismus* U kyborga je vždy přítomna organická část i mechanická část. Vůle může být při výrobě kyborga částečně nebo zcela potlačena. Známy je sci-fi film USA **Robocop**, z roku 1987.

při všem co říkal a konal, neustále odkazoval na reálné řídicí centrum, na *Hospodina*. Centrum, jehož jsoucnost byla stejně nesporná jako zázraky, které lidé viděli.

Otevřením Bible se každý dostává do jedinečné šance. Mně samotnému trvalo téměř 20 let, než jsem ji vůbec zaregistroval. Proto za nejdůležitější považuji, ujasnit si hned na počátku, co je Bible vlastně zač. Neboť již samotný přístup ovlivňuje i konečný náhled. Obecně panuje přesvědčení, že jde o Boží slovo, písmo svaté, nejstarší slovesnou tvorbu se sporným počtem autorů a podobné. Nevím proč, ale většina tradičních náhledů byla pro mne trvale neuchopitelná. Můj přístup ke knihám Bible rozhodným způsobem ovlivnil můj nevěřící otec. Jemu patří můj dík za deníčky, v nichž zachytil okamžik mého narození a pak den za dnem, po několik let zapisoval rozhodné události nejen mého života.

Od jisté chvíle vím velmi dobře, že když si čtu v Pentateuchu, či chcete-li v pěti knihách Mojžíšových, je to, jako bych četl v deníčku psaném mým otcem. Avšak Bible nezachycuje život jednoho lidského ega. Jde o *rodopis* a *životopis* kolektivního ega. Jedné **ENTITY**, pracně zformované Hospodinem, které dal jméno s výmluvným významem, ***Izrael - Bůh zápasí***. Další biblické texty беру za volné pokračování rodopisu a životopisu Izraele, kdy pisatelé jsou nepochybně různí, ale skutečný Autor je jediný a nesporný!

V Bibli lze nalézt mnoho životních témat, jako je spravedlnost, víra, láska, liturgie, rodina a bezpočet dalších. Ale je jen jediné hlavní téma, kolem něhož se vše soustředí!

Izrael – Bůh zápasí

Jen na chvíli obrátím optiku a z nadhledu, jenž poskytuje Bible od Genesis až po Nový zákon, je vidět o jaký zápas jde a kdo s kým zápasí. Že na jedné straně je to vždy *Hospodin*, Bůh nad všemi bohy. Většinou skrze prostředníky, ale někdy i osobně, bojuje za záchranu *Stvoření*, za své původní, velmi dobré dílo.

Právě díky nadhledu se jasně vybarví co je dobré a co zlé. Prosím o důslednost. Ne, co je DOBRO a ZLO, ale co je dobré a zlé! Vše, co koná *Hospodin* na záchranu původně velmi dobrého *Stvoření* je dobré. A naopak, vše ostatní, odporující *Hospodinovu* úsilí je zlé. *Hadův* případ je první z nekonečné řady podvratných akcí organizovaných z mimozemské sféry proti *integritě* *Hospodinova Stvoření*. Jde o permanentní boj, jehož se lidé účastní, bez ohledu na to zda chtějí či nechtějí. Je na každém jednotlivci, jak s informacemi nakládá a jakou vlajku nechá nad sebou v tomto boji vlát.

Neméně významné je konečně si přestat cokoli nalhávat a přiznat si, že naše životy, naprosto vše co se na Zemi děje od prvopočátku *Stvoření* se odehrává v *kyberprostoru*³. Možnosti tohoto kyberprostoru dalece přesahují naše stávající zkušenosti i představy, které lidstvo nabylo v oblasti informačních a komunikačních systémů za posledních 50 let. *Informace*, ač nehmotné podstaty, mají obrovskou účinnost i v hmotném světě. V Genesis Hospodin 6 dní tvořil slovem a výsledek byl velmi dobrý. Lidé současnosti tvoří rovněž velmi

³ Kyberprostor – cyberspace - je imaginárním místem, na které se nevztahují omezení fyzického světa. Jde o nehmotný svět informací, který vzniká vzájemným propojením informačních a komunikačních systémů. Zahrnuje počítače a databáze propojené komunikačními systémy, jako například celosvětovou síť internet.

dobré věci, ale kombinací informací a dezinformací dosahují tak ničivých účinků, že zbraně hromadného ničení sice neztrácejí na významu, ale jejich užitná hodnota je podružná.

Dobře vím, že svým náhledem jsem se nejen u odborníků zcela znemožnil. Samozřejmě, svá tvrzení nemohu nijak doložit a jak jsem v úvodu předeslal, nehodlám o nich ani diskutovat. I když, pro jednu bych výjimku udělal. Můžete se zastavit, třeba s nějakým svatým či nobelistou. Rozhodně však v létě, před půlnocí, kdy za jasné noční oblohy ležím na zahradě a sleduji nebeskou sférickou obrazovku. Tam mi můžete vyložit všechny tradiční a obecně respektované argumenty, co vše je nemyslitelné či nevhodné a že i já jsem nemožný! Budu pečlivě naslouchat, a stále žasnout nad tou nemožnou božskou dokonalostí. A slibuji, na svou čest, že se nebudu hlasitě smát! Snad neurazím, když se budu jen usmívat.

A pokud nehodláte návštěvou marnit čas, pak vezměte prosím jednou pro vždy na vědomí. Proroci nic nemysleli! Co proroci vyslovili, to bylo slovo Hospodinovo. Ježíš, stejně jako proroci, nic nemyslel! Každé slovo jím vyřčené, bylo slovo Hospodinovo.

Avšak pozor! Ježíš byl víc než prorok!! Vše co Ježíš vykonal, to učinil *Hospodin!!!*

Neopustím biblický rámeček, ale kdo by si chtěl prohloubit svou představu o současných možnostech infiltrace v kyberprostoru, doporučuji shlédnout filmy jako je *Labyrint lži*⁴ a nebo *Nepřítel státu*⁵. Jsem jen běžný uživatel PC, a proto nebudu rozebírat finesy infiltrace. Nejde toliko o obtíže způsobené počítačovými viry, ale o sofistikované diverzní a sabotážní akce.

Přitom jde o starou, dobře známou a obehnanou písničku. Je to stále stejné, všichni to myslí dobře, ale dopadne to jako vždycky! Na počátku rozvoje současných komunikačních a informačních systémů bylo vše veskrze dobré. Právo na informace, bezpečnost, kvalita, kontrola, vesmír a pak je už jen krůček k vlastnímu ovládnutí myšlení a zotročení lidí. Tak to bylo v dávné minulosti a je to i realita dnešního světa. Možná se někomu poštěstí a pochopí smysl Hospodinova boje. Na rozdíl od všech ostatních, lhostejno zda lidé či bohové, kteří se vždy snaží lidstvo ovládnout a zotročit, Hospodinův boj byl a stále je bojem za lidskou svobodu. S někým takovým neměly církve nikdy nic společného.

Ale zpět do minulosti. Biblické informace o prvopočátečním dění jsou sporadické. I z toho mála je však zřejmé, že zavládl rozvrat. O cizím vlivu a stupni infiltrace pozemského kyberprostoru snad dostatečně výmluvně svědčí následující biblická informace:

Když se lidé počali na zemi množit a rodily se jim dcery, viděli synové božští, jak půvabné jsou dcery lidské, a brali si za ženy všechny, jichž se jim zachtělo. Hospodin však řekl: „Můj duch se nebude člověkem věčně zaneprazdňovat. Vždyť je jen tělo. Ať je jeho dnů sto dvacet let.“ Za oněch dnů, kdy synové božští vcházel k děrám lidským a ty jim rodily, vznikaly na zemi zruddy, ba ještě i potom. To jsou ti bohatýři dávnověku, mužové pověstní. /Gn 6, 1-4/

⁴ Film USA, 2008, akční drama, režie Ridley Scott

⁵ film USA, 1998, akční drama, režie Tony Scott

Nejen že z nebeské sféry bylo pozemské dění ovlivňováno nehmotnými informacemi, ale došlo i na vnášení hmotných informací. Aktivita synů božských se absolutně a nesmazatelně vepsala do paměti lidské DNA. Jen stěží si lze představit skutečný rozsah destrukce původního, velmi dobrého *Stvoření*. O to obtížnější je představit si, co musel nepochybně prožívat *Stvořitel*, Hospodin. S čím se potýkal v nebeské sféře, kde byl Bohem nad všemi bohy. Potopa byla jistě tím nejlepším řešením situace, jenž se vyvinula zde na Zemi. Hospodinovi odpůrci byli bezesporu mimořádně zdatní, takže některým svým vyvoleným zaručeně dopomohli uniknout zániku ve vodách potopy. Bible však sleduje výhradně životní osudy lidí, z nichž Hospodin postupně formoval svůj lid, *Izrael*.

Hospodin vede souběžně boj nejméně na dvou frontách, na pozemské a na nebeské. Bible podává informace téměř výhradně o situaci na pozemském bojišti. Rozhodným způsobem dostal situaci opět pod kontrolu, až zásahem vodami potopy. Byl to rázný a drastický zákrok, kdy byly odstraněny všechny napadené a nežádoucí soubory. *Noe* ve své arše uchoval *Hospodinem* určené soubory, vhodné pro pokračování projektu *Stvoření*. Stejně radikální jako přeformátování vodami potopy bylo i zmatení jazyků, programovacích jazyků. Celá akce obnovy pak byla završena začistiřovacím zásahem v *Sodomě* a *Gomoře*.

Dovolím si krátké zastavení a zamyšlení nad touto mimořádně významnou vývojovou etapou. Poté, co jsem začal všechny biblické události nahlížet jako události v dokonalém kyberprostoru, neměl jsem žádný problém s přijetím tak neuvěřitelných událostí, jako byl průchod přes rozpolcené moře suchou nohou, stejně tak rozdělení řeky Jordánu, zastavení slunce na nebi a další. Taková a jiná kouzla získávají současní hráči počítačových her zcela běžně. Záleží jen na stvořiteli programu, jaké dispozice jednotlivým postavám poskytne. Kyberprostor dává svému tvůrci neomezené možnosti, takže jeho ruka není na nic krátká. Proto ani potopa světa nemusela být nutně celoplanetární, mohla se uskutečnit jen na pozemské pevnině, nebo jinak vymezené lokalitě. Změnil jsem rovněž náhled na vznik prvních písemných artefaktů. *Člověk*, jeho potomci a rovněž tak nebeské bytosti nepotřebovaly samy pro sebe nic písemně zaznamenávat. Jejich dispozice, komunikace, paměť a zálohování odpovídalo dnešním nejvyspělejším IT/*informačním technologiím*. To spodně společnosti, obyčejným lidem bylo třeba formou písemného záznamu předávat zásadní směrnice denního života.

Vím, že jsem povinován zabývat se tím, co prožíval Ježíš. Musím však ještě chvíli zůstat v biblickém nadhledu, abych získal nezbytný vhled do událostí, jenž předcházely jeho pozemské působení. Nehodlám ignorovat toho, kdo jej vyslal a stál za jeho veškerou pozemskou činností. Vždyť i Hospodin to vše musel nějak prožívat.

Jako součást strategického tažení na záchranu velmi dobrého *Stvoření* byl spuštěn stěžejní projekt. Jeho přípravná fáze začala výběrem Abraháma a pokračovala přes Izáka k Jákobovi. Šlo o složitou kultivaci, zevrubně zachycenou v Bibli. Během více jak 400 let byl zformován židovský národ a ke konci dozrál i vhodný vůdce, Mojžíš.

Realizace započala okamžikem, kdy Mojžíš s Áronem předstoupili před vládce Egypta a tlumočí Hospodinovu žádost, aby propustil Izrael. Faraon nevidí důvod, proč by měl vyhovět, neboť Hospodina, boha Izraele, neznal. Pro faraona to musel být veskrze groteskní

požadavek. Cožpak „pes“ určuje směr či cíl cesty? Absurdní! Ostatně, kdo to kdy slyšel, že by si nějaký bůh zadal něco s otroky? Tlupou flákačů a darmožroutů, jejichž vůdce se nedokáže ani vymáčkout a musí za něj mluvit jiný, Áron. Je zcela zřejmé, že faraó neměl nejmenší potuchu do jaké role je obsazen a s kým má co dočinění.

Dopodrobna je popsána Mojžíšova prezentace Hospodinovy neobyčejné moci. Proměnil vody Nilu na krev, uvedl na Egypt žáby, komáry, mouchy, dobytčí mor, vředy, krupobití, kobyly, temnotu. Pěkně krok za krokem, jak ve zpomaleném filmu. Políčko za políčkem můžeme sledovat, jak si faraon nabíhá na poslední ránu.

Potom faraonovi řekneš: Toto praví Hospodin: Izrael je můj prvorozený syn. Vzkázal jsem ti: Propust' mého syna, aby mi sloužil. Ale ty jsi jej propustit odmítl. Za to zabiji tvého prvorozeného syna.“ /Ex.4 22/

Z biblického nadhledu je to fascinující podívaná. Na rozdíl od Mojžíše, který si byl od samého počátku dobře vědom toho, že je pouhým zástupcem Hospodinovy vůle na zemi, faraon naprosto nic nepochopil. Pošetilec, bral to vše osobně a nevzal na vědomí, že i když to vypadá, že Mojžíš zápasí s faraonem, či jeho mudrci, čaroději a věštcí, primárně bojuje Hospodin s egyptským božstvem. Desetkrát byl předem varován a přesto nesundal ani nohu z plynu a vši silou si naběhl na hrábě. Však to taky byla strašlivá pecka!

Když nastala půlnoc pobil Hospodin v egyptské zemi všechno prvorozené, od prvorozeného syna faraonova, který seděl na jeho trůnu, až po prvorozeného syna zajatce v žalářní kobce, i všechno prvorozené z dobytka. Tu faraó v noci vstal, i všichni jeho služebníci a všichni Egypt'ané, a v celém Egyptě nastal veliký křik, protože nebylo domu, kde by nebyl mrtvý. Ještě v noci povolal Mojžíše a Árona a řekl: „Seberte se a odejděte z mého lidu, vy i Izraelci. Jděte, služte Hospodinu, jak jste žádali. Vezměte také svůj brav i skot, jak jste žádali, a jděte. Vyproste požehnání i pro mne.“ Egypt'ané naléhali na lid a spěchali s jeho propuštěním ze země, protože si říkali: „Všichni pomřeme!“ /Ex 12, 29-33/

Byla to pohroma, která zasáhla nejen faraona, ale každou rodinu, naprosto celý Egypt. Kromě Izraele! Sama tato skutečnost prostým Egypt'anům stačila, aby vše dostatečně pochopili. Ochotně dali Židům zlato, stříbro oč si jen řekli, hlavně aby už odešli a nedolehlo na ně ještě větší neštěstí. Prostému lidu to stačilo, ale ješitnému faraonovi nikoli. Jen se trochu oklepal hned litoval, že Izrael propustil z otroctví. Místo aby šlápl na brzdu, dupnul znovu pořádně na plyn, aby si se vši razancí znovu naběhl na stejné hrábě. Dal zapřáhnout do svého válečného vozu, sebral vojsko a začal Izraelce pronásledovat. Dostihli je u Rákosového moře právě ve chvíli, když Izrael procházel rozpolcené moře suchou nohou. Něco takového zaručeně nikdy neviděli, přesto nezaváhali a jali se je pronásledovat stejnou trasou. A tak to

viděli v životě nejen poprvé, ale i naposledy. Vody rozděleného moře se opět spojily a všichni do jednoho zahynuli. Pro Izraelce to musely být naprosto konsternující zážitky. A přesto!

Při vyvedení Izraele z Egypta učinil Hospodin řadu neuvěřitelných zázraků. Byla to však ta snadnější fáze realizace, kdy bojoval s vnějším nepřítelem. Čekal jej nesrovnatelně obtížnější boj. Zápas s Izraelem o Izrael. Hospodin sice vydobyl svrchovanou moc nad Izraelci, ale musel ji do života Izraele také reálně prosadit. Zásadním způsobem tak učinil na hoře Sinaj, kdy prostřednictvím Mojžíše dal lidu *Své* směrnice pro *jejich* další život, *Desatero*.

Lid slavnostně prohlásil: **Poslušně budeme dělat všechno, o čem Hospodin mluvil /Ex 24, 7/**

Ale zůstalo jen u slov, stačilo aby se Mojžíš vzdálil na pár dní a Izraelci svůj slib zásadním způsobem porušili. Vynutili si na Áronovi aby jim odlil sochu boha a začali jej uctívat. Tak klíčový moment si zaslouží bližší pohled.

I promluvil Hospodin k Mojžíšovi: „Sestup dolů. Tvůj lid, který jsi vyvedl z egyptské země, se vrhá do zkázy. Brzy uhnuli z cesty, kterou jsem jim přikázal. Odlili si sochu býčka a klanějí se mu, obětují mu a říkají: »To je tvůj bůh, Izraeli, který tě vyvedl z egyptské země.« Hospodin dále Mojžíšovi řekl: „Viděl jsem tento lid, je to lid tvrdé šíje. Teď mne nech, ať proti nim vzplane můj hněv a skoncuji s nimi; z tebe však udělám veliký národ.“ Mojžíš však prosil Hospodina, svého Boha, o shovívavost: „Hospodine, proč plane tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl velikou silou a pevnou rukou z egyptské země? Proč mají Egyptané říkat: »Vyvedl je se zlým úmyslem, aby je v horách povraždil a nadobro je smetl z povrchu země.« Upust' od svého planoucího hněvu. Dej se pohnout k lítosti nad zlem, jež proti svému lidu zamýšlíš. Rozpomeň se na Abraháma, na Izáka a na Izraele, své služebníky, kterým jsi sám při sobě přísahal a vyhlásil: Rozmnožím vaše potomstvo jako nebeské hvězdy a celou tuto zemi, jak jsem řekl, dám vašemu potomstvu, aby ji navěky mělo v dědictví.“ A Hospodin se dal pohnout k lítosti nad zlem, o němž mluvil, že jej dopustí na svůj lid. /Ex 32 7-14/

Nevím jak kdo, ale já vím naprosto přesně, co bych v té samé chvíli na místě Hospodina prožíval. Tak obrovská příprava, velkolepé vítězství nad nepřáteli a uběhlo jen pár dní, od chvíle kdy přísahali poslušnost a taková věrolomnost. Dosud nemáme jasno o Hospodinově záměru, avšak po všech předchozích zkušenostech s *Člověkem* a lidmi jsem si naprosto jist, že něco takového musel čekat. Zaručeně musel vědět, že i kdyby v ten moment s Izraelci skoncoval a z Mojžíše vytvořil svůj nový národ, dříve nebo později by jej tak jako tak zase podrazili. Proto vidím to co vidím. Mojžíš dostává nabídku, kterou by každý na jeho místě zaručeně přijal. Vždyť stačilo jen mlčet, nic neříkat! Avšak Mojžíš s Hospodinem *soucíí*. A to je mnohem víc než Hospodin od lidí očekává. Soucítění je víc než pokora. Mojžíš byl zkoušen a nejen že obstál, ale dal Hospodinu tak drahocennou naději. Že přes

všechny ty nepředstavitelné problémy, které s lidmi zažil a dodnes zažívá, má *Jeho* zápas smysl.

Doufám, že máte oči pořádně otevřené, neboť se nabízí možnost pochopit souvislost mezi *Člověkem* a *Izraelem*. I když obě události od sebe dělí tisíce a tisíce let, naprosto vše je odlišné, přesto panuje zásadní shoda. Na počátku třetího dne *Stvoření*, vytvořil Hospodin *Člověka*. Vytvořil jej z prachu země a vdechnul mu své božské dispozice. Než ochutnal zakázané ovoce postrádal sebevědomí i svobodnou vůli. Jen potud a proto mohl být zosobněním Hospodina, *Jeho* obrazem. Když Hospodin postavil tento svůj obraz do zahrady Edenu, tím okamžikem se stal trvale **přítomným** ve svém *Stvoření*.

Vytvoření Izraele ale probíhalo v naprosto odlišných podmínkách. Stvoření bylo dávno ukončeno. Izrael byl kultivován ze sebevědomých lidí, navíc ješitných a svévolných. Z nich nelze zformovat nic stabilního, spolehlivého, natož aby to byl hodnověrný a pravdivý obraz Hospodina. Z takového materiálu lze pořídit jedině zástupce, reprezentanta. Jeho hodnověrnost a spolehlivost však závisí výlučně na svobodné vůli Izraele a ochotě tuto roli plnit!

Na jedné straně mnoho přísah a slibů, ale skutek utek!
A právě o tom a ničem jiném je i celý zbytek Bible!!
Vlastně, tak je tomu fakticky dodnes!!!

Takže suma sumárum.

Člověk v zahradě Edenu byl trvalým **zosobněním** přítomnosti Hospodina ve *Stvoření*.
Izrael měl být trvalým reprezentativním **zastoupením** Hospodina ve *Stvoření*.

Sečteno a podtrženo.

Můžete zavřít oči a utřít čelo. Zhluboka dýchejte a přemýšlejte. Já zatím vyberu jednu z mnoha informací o Hospodinově zápasu s Izraelem.

Když Izrael pobýval v Šitímu, začal lid smilnit s Moábkami. Zvaly totiž lid k obětním hodům svého božstva a lid hodoval a klaněl se jejich božstvu. Tak se Izrael spřáhl s Baal-peórem. Proto Hospodin vzplanul proti Izraeli hněvem. I řekl Hospodin Mojžíšovi: „Vezmi všechny představitele lidu a dej jim na slunci zpřerážet údy kvůli Hospodinu, ať se Hospodinův planoucí hněv odvrátí od Izraele.“ Mojžíš tedy izraelských soudcům řekl: „Pobijte každý ze svých mužů ty, kdo se spřáhli s Baal-peórem.“

I přišel jakýsi Izraelec a přivedl ke svým bratřím Midjánku před očima Mojžíše i celé pospolitosti Izraelců, právě když plakali u vchodu do stanu setkávání. Když to spatřil Pinchas, syn Eleazara, syna kněze Árona, vystoupil zprostředku pospolitosti, vzal do ruky oštěp, vešel za izraelským mužem do ženské části stanu a probodl je oba, izraelského muže i tu ženu až k jejím rodidlům. Tak byla mezi Izraelci pohroma zastavena. Ale

mrtvých při té pohromě bylo čtyřicet tisíc.

Nato promluvil Hospodin k Mojžíšovi:

„Pinchas, syn Eleazara, syna kněze Árona, odvrátil mé rozhořčení od Izraelců tím, že dal uprostřed nich průchod mé žárlivosti, takže jsem ve své žárlivosti s Izraelci neskoncoval. Proto vyhlas: Hle, daruji mu svou smlouvu pokoje. Ta bude pro něho i pro jeho potomstvo smlouvou trvalého kněžství za to, že horlil pro svého Boha. Bude za Izraelce vykonávat smírčí obřady. Jméno zabitého izraelského muže, který byl zabit spolu s Midjánkou, bylo Zimrí, syn Sálův; byl to předák jednoho rodu Šimeónova. Jméno zabitě Milánské ženy bylo Kozbí, dcera Súrova; ten byl kmenový náčelník jednoho rodu v Midjánsku.

Hospodin dále mluvil k Mojžíšovi: „Napadni Midjánce a pobijte je. Oni napadli vás svými nástrahami, které vám nastražili prostřednictvím Peóra a své sestry Kozbí, dcery midjánského náčelníka, zabitě v den pohromy, která vznikla kvůli Peórovi.“ /Nu 25 1-18/

V Bibli není o otázky žádná nouze. Tou největší záhadou je bezpochyby sám Hospodin, Bůh nad všemi bohy a neméně i *Jeho* příkazy. Podobně osudových sekvencí je v životě Izraele celá řada. Avšak tato je výjimečná tím, že se zde setkávají dvě platformy, božská a lidská. Na jedné úrovni Hospodin pobije 24.000 izraelských a souběžně Pinchas usmrtí izraelského muže a jeho midjánskou společnici. Je to snadno pochopitelné, ale těžko přijatelné a proto jen znovu připomenu. Vše co Hospodin činí na záchranu Stvoření je dobré a nic na tom nemění ani daná situace, kdy nechal pobít tisíce Izraelců. Víím dobře, že mnohé pálí otázka současných trendů multikulturalismu. Tady se nabízí i odpověď. Hospodinovy činy nejsou projevem *Jeho* krutosti, šovinismu, netolerance či rasismu. Multikulturalismus je ztrátou originality, původní identity, negací *Pravdy*.

Raději soustředím pozornost na čin Pinchasův, kdy o své vůli usmrtil Zimrího a Kozbí. Pohledy na toto jednání se mohou různit. Bezpochyby byl porušen příkaz „*Nezabiješ!*“ Po formální stránce je to jistě pravda, avšak Pinchas jednal v nutné obraně. Odvracel útok, který bezprostředně ohrožoval samu existenci Izraele. A Hospodin to také patřičně ocenil. Avšak já si dovoluji nabídnout ještě něco navíc.

Vnímavému čtenáři nabízím další „*zlatý klíč*“. Raději se zdržím hodnocení jeho významnosti a funkčnosti. Neboť jsem jej našel teprve nedávno a to na místě, kde by jej sotva kdo čekal. Při bezcílném brouzdání internetem jsem „*náhodou*“ narazil na japonský film „*Po dešti*“, prý óda na dobro v nás. Nevím, snad ozvěna biblické události „*po potopě*“ mne přiměla film shlédnout. Jednoduchý děj, kdy práci hledající samuraj cestuje se svou ženou. Deštěm rozvodněná řeka je přinutí nocovat v zapadlém hostinci, kde pro místní chudinu uspořádá hostinu. Dostane se až na dvůr místního feudála a ten si jej vyhlédne za velitele své stráže. Vše vypadá velmi slibně, ale druhý den jej dva poslové vyrozumí, že na místo u dvora musí zapomenout. Své jmenování si totiž zmařil sám, neboť hrubě porušil „*desatero*“ - samurajský kodex. Účastnil se souboje a přijal za to peníze. V té chvíli se do jednání mezi manželem a posly vloží jeho žena *Tajo*. Ví, že manžel udělal chybu, když se

účastnil těch zápasů a bral za to peníze. Dlouho jej prosila, aby s tím přestal, ale nyní vidí, že se mylíla. Tajo se svému muži omlouvá, že nyní vše pochopila. Slibuje, že bude mít pochopení pro každý jeho souboj, pokud díky němu pomůže slabým, chudým a zuboženým lidem najít trochu štěstí. Tajo definovala „*zlatý klíč*“ když řekla:

„Důležité není, co učinil, ale proč to učinil!“

A poslům položila otázku:

„Mohou to lidé jako vy pochopit?!“

Samozřejmě že to nepochopili, protože to neprožili. Ale vládce, který si nechal dopodrobna referovat, ten kupodivu pochopil. Skočil na koně a tryskem se vydal, aby je dostihl, aniž se divák dozví, zda se mu to podařilo.

Přeji každému, aby si nenechal uniknout nabízenou šanci a vše pochopil. Není důležité, co Hospodin činí, ale proč to činí! Stále se vedou učené diskuze, zda to či ono je dobré či zlé. Ale musíme si přiznat, že s naprostou jistotou víme jen jedno. Vše co Hospodin, Bůh nad všemi bohy činí, koná na záchranu Stvoření, obnovu jeho velmi dobré původní tváře. Proto všechny úvahu moralizující *Jeho* jednání jsou bludné a zavádějící. Můžete pochopit, proč Ježíš v sobotu stále provokoval. Není důležité, co Ježíš v sobotu dělal, ale proč to dělal! Při putování Izraele pouští byl v sobotu přistižen muž sbírající dříví a musel být ukamenován. Není důležité, co dělal, ale proč to dělal! A on zaručeně sbíral dříví jen pro sebe!! Nejen Bible, ale i každodenní život nabízí možnost ověřit si funkčnost „*zlatého klíče*“ od Tajo.

Když Mojžíš zrazoval Hospodina od úmyslu s Izraelem skoncovat, poukazoval na to, že by Egypťané mohli říci, že je vyvedl se zlým úmyslem, aby je v horách povraždil. Copak asi nepřátelé říkali tomu, když na poušti o Izrael 40 let pečoval, uvedl je do země zaslíbené, pobil za ně všechny jeho nepřátele a oni stejně chodili za jinými bohy, jich se doprošovali a jim naslouchali. A pokud kdy snad poslechli a něco dobrého, co bylo v souladu s vůlí Hospodina, udělali, pak to hned v zápětí nejméně pětkrát podělali. Po staletí k nim posílal jednoho proroka za druhým a oni jimi pohrdali. Zabíjeli je, aby je pak uctívali. Nenalezl jsem zhola nic, čím by Izrael učinil Hospodinu trvalou radost, natož aby se stal *Jeho* důstojným reprezentantem. Ba právě naopak.

Co si myslet, když po tom všem, poslal k Izraeli i svého syna, Ježíše? Nejde ani tak o to jak na to nahlížíme my lidé z pozemské úrovně, ale jak na to nahlíželi Hospodinovi nepřátelé na nebeské rovině. Pro ně to muselo být něco naprosto nepochopitelného. Opět tradiční scénář, smáli se, nechápali a až v posledku zjistili, že si naběhli na hrábě.

Je to velká výzva. Příležitost zaobírat se nejen Hospodinovými plány, ale rovněž nahlédnout *Jeho* samého, *Jeho* strategii a morálku. A tomu hodlám věnovat zcela samostatně VII. kapitolu tohoto biblického seriálu.

Izrael je veskrze výjimečný. Nebo slyšel snad někdy někdo, že by si nějaký Bůh vybral svůj lid? Nikoliv, to jen Hospodin, Bůh nad všemi bohy si vybral Izrael! A stalo se snad někdy, že by lidé, kteří si své bohy vybrali je potom opustili? Nikoliv, to jen Izrael opustil svého Boha a stále hledal jiné bohy!

Program *Izrael* se pro odmítavý postoj nenaplnil. Po vyčerpání jeho možností se spouští záložní program, **Ježíš - Kristus**. Má tu výhodu, že sám provádí zhodnocení právě končícího programu.

Tehdy Ježíš mluvil k zástupům i k svým učedníkům: „Na stoličce Mojžíšově zasedli zákoníci a farizeové. Proto číňte a zachovávejte všechno, co vám řeknou; ale podle jejich skutků nejednejte: nebot' oni mluví a nečiní. Svazují těžká břemena a nakládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechtějí dotknout ani prstem. /Mt 23, 1-4/

Kdyby nešlo o slova 2000 let stará, řekl bych, že jde o kritiku současné EU. Všem vládnu právníci a politici. Elita diktuje život obyčejným lidem, ale sama si užívá božských výhod. Nic nového pod sluncem. Stále jde o lidskou společnost a mění se jen formy, jak uspokojit osobní zájmy na úkor společenství. Další Ježíšova kritická slova jsou již konkrétní.

Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Zavíráte lidem království nebeské, sami nevcházíte a zabraňujete těm, kdo chtějí vejít. Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Obcházíte moře i zemi, abyste získali jednoho novověrce; a když ho získáte, učiníte z něho syna pekla, dvakrát horšího, než jste sami. /Mt 23, 13-15/

Běda vám, zákoníkům! Vzali jste klíč poznání, sami jste nevešli, a těm, kteří chtěli vejít, jste v tom zabránili. /L11, 52/

Izrael měl sloužit ostatním národům jako reprezentativní zastoupení Hospodinovy vůle zde na zemi. Ale místo aby sloužili, proběhla uvnitř Izraele diferenciaci a nově zformovaná elita si tuto službu pomalu a jistě zprivatizovala. Měli podnikatelského ducha a využili příležitost. Ale zapomněli, s kým mají co dočinění. Korekce přicházející skrze proroky vytrvale ignorovali, až došlo na paradoxní situaci. Jejich reprezentace se stala kontraproduktivní. Sami ztratili o spasení zájem a snahy obyčejných lidí potlačovali. Je proto zřejmé, proč Ježíš pomílí tuto elitu. Elita Izraele a díky ní i Izrael jako celek, přestali být v Hospodinových plánech strategickou hybnou silou.

Programem Ježíš – *Kristus* začíná Hospodin formovat novou hybnou sílu. Je to velkolepý strategický záměr, kdy to co bylo před 2000 lety zaseto již přichází ke žni. A opět vše šlo ve starých šlépějích. Fáze vnitřní diferenciaci a kult elity. Ani nová elita masám nic dobrého a zadarmo nedává. Pokud se někomu podaří dosáhnout království nebeského, pak nikoliv díky péči církve, ale přes její péči. Je to stále ta stará, dobře známá a obehnaná písnička. Myslí to dobře, jen samé ušlechtilé úmysly a dopadne to jako vždycky. S nimi se zase budete divit na té špatné straně.

Nevím jak pro koho, ale pro mne je Hospodinova strategie doslova a do písmene dech beroucí. Hraje s vyloženými kartami, naprosto nic netají. Jeho strategické plánování má výhled na tisíce a tisíce let. Hodnocení *Jeho* skutků mohou být nejrůznější, ale všichni ignorují tu nejvýznamnější fakt. Vůbec nejde o Izrael, ani o křesťany, ale o Stvoření a lidstvo jako celek.

Takže suma sumárum

Izrael, odmítl sloužit a reprezentovat. Za to může poděkovat své elitě, která Hospodinovy dary zpronevěřila a Izrael i *Hospodina* v očích lidstva zdiskreditovala.

Historie se opakovala a křesťanská elita Ježíšův odkaz rovněž vytunelovala a znemožnila církve i lidstvo v očích Hospodinových.

Sečteno a podtrženo.

Račte si odplivnout a nadechněte. Odložte růžové brýle, vyhrňte rukávy a pojd'te se už konečně a bez tradičních předsudků podívat na úspěšnost Ježíšovy misie. Tím vhodným okamžikem pro hodnocení je zaručeně závěr jeho života. Protože na učedníky působil přímo, zatímco na širokou veřejnost prostřednictvím podobenství je třeba každé seskupení hodnotit samostatně. Poslední večere je dozajista okamžikem pravdy. Jedno přečtení asi nepostačí.

Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, aby z tohoto světa šel k Otci; miloval své, kteří jsou ve světě, a prokázal svou lásku k nim až do konce. Když byli u večere a ďábel již vložil do srdce Jidáše Iškariotského, syna Šimonova, aby ho zradil, Ježíš vstal od stolu a vědom si toho, že mu Otec dal všecko do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází, odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal se; pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jímž byl přepásán. Přišel k Šimonu Petrovi a ten mu řekl: Pane, ty mi chceš mýt nohy?“ Ježíš mu odpověděl: „Co já činím, nyní nechápeš, potom však to pochopíš.“ Petr mu řekl: „Nikdy mi nebudeš mýt nohy!“ Ježíš odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ Řekl mu Šimon Petr „Pane, pak tedy nejenom nohy, ale i ruce a hlavu!“ Ježíš mu řekl: „Kdo je vykoupán, nepotřebuje než nohy umýt, neboť je celý čistý. I vy jste čisti, ale ne všichni.“ Věděl, kdo ho zradí, a proto řekl: Ne všichni jste čisti.

Když jim umyl nohy a oblékl si svůj šat, opět se posadil a řekl jim: „Chápete, co jsem vám učinil? Nazýváte mne Mistrem a Pánem, a máte pravdu: Skutečně jsem. Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já. Amen, amen, pravím vám, sluha není větší než jeho pán a posel není větší než ten, kdo ho poslal. Když to víte, blaze vám, jestliže to také činíte. Nemluvím o vás všech. Já vím, které jsem vyvolil. Ale má se

naplnit slovo Písma: „Ten, který jí se mnou chléb, zvedl proti mně patu.“ Říkám vám to již nyní předem, abyste potom, až se to stane, uvěřili, že já jsem to. Amen, amen, pravím vám, kdo přijímá toho, koho pošlu, mne přijímá. A kdo přijímá mne, přijímá toho, který mne poslal.“ /J13,1-20/

V plném světle se projevuje zoufalá marnost Ježíšova vlivu na nejbližší, na učedníky. A to na ně působil denně, řadu měsíců, ne-li roky. Přímou je zasvěcoval do tajemství království božího, a přesto na konci zase nechápou. Učedníci jej prostě nepřijali, a tak nepřijali ani toho, který jej poslal. Více než služba je zajímaly požitky, kdo je největší a komu náleží místa po jeho pravici a levici.

Ježíš výslovně spoléhá na Petra, že i když ani on nechápe, později to pochopí! Avšak po jeho smrti, když v případě Ananiáše a Safiry měl prokázat, že už konečně pochopil, opět spolehlivě zklamal.

Vypadá to na velké fiasko. Přijmout takové ukvapené a povrchní hodnocením by byla fatální chyba. To by neodpovídalo Hospodinově dokonalosti a plánovité činnosti. Je tomu právě naopak! Nezapomeňte, Hospodin vede současně boj na dvou rovinách, na pozemské a nebeské. Jestliže na zemi Ježíšova mise proběhla prakticky bez povšimnutí, pak na nebeské úrovni způsobila „*nebetřesení*“, kdy místy magnitudo přesahovalo 9. stupeň Richtera.

Chce to jen uvědomit si, že veškeré pozemské dění je nahlíženo bytostmi nebeské sféry a pak se vám rázem odhalí kompletní scéna. Celá nebesa i všichni Hospodinovi protivníci pozorně sledovali celou Ježíšovu pozemskou misi. Oproti lidem, neměli jedinou pochybnost, kým Ježíš je. Dobře věděli jaké pravomoci na něj Hospodin přenesl a to jak na rovině pozemské, tak i nebeské. Bedlivě sledovali, že od narození jej Hospodin chránil a vedl. Naprosto nikdo nevěřil, že by to mohlo dojít až do krajnosti. Ostatně, není to žádné novum. I současní mocní zavítají čas od času mezi lidskou spodinu. Budiž, tu umyjí nohy, tam pohladí mrzáky či nakrmí sirotky, opuštěné zvířátko a další působivé akce. Ale nakonec vždy přijde bod obratu - banket, rolls royce, helikoptéra a návrat zpět, do nebe, do jiného světa. Ale Ježíš nic! Přitom dobře ví, že mu jde o život, ale žádný pokyn svým služebníkům nedává. Na nebesích nastalo zděšení a všeobecný šok. Všem začalo s hrůzou docházet, že Ježíš to s tím **Milosrdenstvím** vůbec nehraje! Ale ještě hůř!! Hospodin to nehraje ani s tou svou absolutní **Spravedlností!!** Padni komu padni. Pokud kdo zabil, bude zabit, Ježíše nevyjímaje!!! Narychlo se snaží zapůsobit na Piláta skrze jeho ženu, aby si s tím spravedlivým nic nezačínal, ale bylo už pozdě. Řízení událostí bylo výhradně v rukou Ježíšových.

Pro nebeskou scénu vše vrcholí večerí Páně.

Pro nic nechápající pozemské čumily je vrcholným zážitkem ukřižování Ježíšovo. Všichni jasně viděli, zázraky došly, zapomeňte.

Vím, že Ježíš je středobodem všeho, ale přece jen si dovolím další malé odbočení. Jde mi o Petra, na něhož Ježíš tolik spoléhal a který se dušoval svou oddaností.

Šimon Petr mu řekl: „Pane, kam odcházíš?“
Ježíš odpovídal: „Kam já jdu, tam mne nyní ná-

sledovat nemůžeš; budeš mne však následovat později. Šimon Petr mu řekl: „Pane, proč tě nemohu nyní následovat? Svůj život za tebe položím.“ Ježíš odpověděl: „Svůj život za mne položíš? Amen, amen, pravím tobě: Než kohout zakokrhá, třikrát mne zapřeš.“ /J 13, 36-38/

Na tomto případu je zřejmé, že jasnozřivost je sice skvělá schopnost, ale není co závidět. Ježíš nevěští, on vidí, že jej třikrát zapře, že Petrovy sliby jsou lživé. Budoucnost je pro lidi tajemství, Ježíš jej Petrovi prozradil a přesto jej zapřel. Vtírá se aktuální otázka, kdo koho vlastně zapřel?

Šimon Petr sál ještě u ohně a ohříval se. Řekli mu: „Nejsi i ty z jeho učedníků?“ On to zapřel: „Nejsem.“ Jeden z veleknězových sluhů, příbuzný toho, jemuž Petr uťal ucho, řekl: „Což jsem tě s ním neviděl v zahradě?“ Petr opět zapřel; a v tom zakokrhá kohout. /J 18, 25-27/

Je to sice událost 2000 let stará, ale silně mi to připomíná současnost. U bankomatu či v elektronické komunikaci je vyžadováno potvrdit identitu zadáním PIN či zvoleného hesla. Petr to odmítl, zapřel sebe sama, nikoli Ježíše. Pokud by to dnes u bankomatu udělal 3x, přišel by o platební kartu. Ale on zanedlouho dostal další dvě příležitosti. Po smrti Ježíše se s ostatními učedníky aktivně podílel na vzniku církve, kde přijímali křest, žili ve společnosti a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval. O tom je i příběh manželské dvojice Ananiáše a Safiry.

Také nějaký muž, jménem Ananiáš, a jeho manželka Safira prodali svůj pozemek. Ananiáš si však s vědomím své ženy dal nějaké peníze stranou, zbytek přinesl a položil apoštolům k nohám. Ale Petr mu řekl: Ananiáši, proč satan ovládl tvé srdce, že jsi lhal Duchu svatému a dal stranou část peněz za to pole? Bylo tvé a mohl sis je přece ponechat; a když jsi je prodal, mohl jsi s penězi naložit podle svého. Jak ses mohl odhodlat k tomuto činu? Nelhal jsi lidem, ale Bohu!“ Když to Ananiáš uslyšel, skácel se a byl mrtev; a na všechny, kteří to slyšeli, padla velká bázeň. Mladší z bratří ho přikryli, vynesli a pohřbili. Asi po třech hodinách vstoupila jeho žena, netušíc, co se stalo. Petr se na ni obrátil: „Pověz mi, prodali jste to pole opravdu jen za tolik peněz?“ Ona řekla: „Ano jen za tolik.“ Petr jí řekl: „Proč jste se smluvili a tak pokoušeli Ducha Páně? Hle, za dvěma je slyšet kroky těch, kteří pochovali tvého muže; ti odnesou i tebe. A hned se skácela u jeho nohou a zemřela. Když ti mládenci vstoupili dovnitř, našli ji mrtvou. Vynesli ji a pohřbili k jejímu muži. A velká bázeň padla na celou církev i na všechny, kteří o tom slyšeli. /Sk.5,1-11/

Jde o veskrze výmluvnou scénu, kdy Petr dostává znovu dvě šance. Nejprve on, který 3x zapřel Ježíše odsuzuje Ananiáše, jenž zapřel bezvýznamnou sumu peněz. V kauze „*Petr verzus Ananiáš a Safíra*“ měl uplatnit obecně známý precedens z kauzy „*Ježíš a cizoložnice*“, kdy přivedli před Ježíše při činu přistiženou cizoložnici. Chtěl jsem se vyhnout citaci, ale to prostě nejde. Na detailech opravdu záleží.

Všichni se vrátili do svých domovů. Ježíš však odešel na Olivovou horu. Na úsvitě přišel opět do chrámu a všechen lid se k němu shromažďoval. On se posadil a učil je. Tu k němu zákoníci a farizeové přivedou ženu, přistiženou při cizoložství; postaví ji doprostřed a řeknou mu: „Mistře, tato žena byla přistižena při činu jako cizoložnice. V zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou jej zkoušeli, aby ho mohli obžalovat. Ježíš se sklonil a psal prstem po zemi. Když však na něj nepřestávali naléhat, zvedl se a řekl: „Kdo z vás je bez hříchu, první hod' na ni kamenem!“ A opět se sklonil a psal po zemi. Když to uslyšeli, vytráceli se jeden po druhém, starší nejprve, až zůstal sám s tou ženou, která stála před ním. Ježíš se zvedl a řekl jí: „Ženo, kde jsou ti, kdo na tebe žalovali? Nikdo tě neodsoudil? Ona řekla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“/J 8,1-10/

Ježíš ani tak zjevnou hříšnici *neodsoudil*. Ale rovněž jí očividný hřích *neodpouští*! To, že ji propouští se slovy „Jdi a už nehřeš!“ je projev *milosrdenství*. Proto i Petr, jako reprezentant nově se rodící Kristovy církve, jejímž hlavním odkazem bylo *milosrdenství*, měl jednat milosrdně. Měl si počínat tak, aby Ananiáš dokázal nahlédnout své hříšné jednání. Mohl přece vzpomenout své vlastní selhání, kdy třikrát zapřel Ježíše. Ježíšem propuštěná cizoložnice dostává milosrdnou šanci svým dalším životem vše odčinit. Stejně milosrdnou příležitost dostal i Petr a jako reprezentant Kristovy církve byl povinen stejně milosrdně jednat i s Ananiášem a Safírou a ne je zabíjet. Petr nabízené možnosti zahodil, nade vší pochybnost prokázal, že vůbec nic nepochopil. A není od věci dodat, že ani papež ani žádný svatý neměl a nemá oprávnění hříchy odpouštět. O byznysu s odpustky už vůbec nemluvě.

Jednoho až mrazí, když sleduje, jak Petr jedná se Safírou, jak si chudáka ženskou vychutnává a užívá si svou moc. Kam se hrabe můj zubař, a to jsem jej podezíral, že je snad sadista. Šlo o prkotinu, a co z toho Petr udělal. To Ježíš věděl o všech učednících naprosto vše, mohl si je do slova a do písmene „*namazat na chleba a vychutnat*“, ale nic takového neudělal. Co dokáže dotčená mužská ješitnost. Jakkpak na to asi nahlížel Kristus? Ani se nedivím, že nejen Petra, ale všechny své učedníky bez výjimky odepsal a za budovatele své církve povolal tak kontroverzního, mně bytostně sympatického, Pavla z Tarsu. I když se Kristus od svých učedníků distancoval, lidem to ani v nejmenším nebránilo, aby je do jednoho prohlásili za svaté. To je rovněž výmluvné. Církev si vlastně od samého počátku žila svým vlastním, svobodným, na Kristu nezávislým životem.

Ježíš byl k lidem milosrdný, nikomu život nevzal, naopak zdraví a život dával. Petr neměl problém činit pravý opak. Jde o důkaz, že od samého počátku formování církve Kristovy byla privatizována a de facto budována jako církev Petrova.

Tradiční omyly otců zásadně poznamenaly novou církev. Přitom Petr dostal dvě šance aby pochopil, ale nezabral ani jednou. Když už viděl jaký následek způsobil v případě Ananiášově, pak skutečnost, že úmyslně zabil i Safiru je sotva omluvitelná. Na místo milosrdenství, úžasu a poznání Lásky padla na celou církev velká bázeň. A tak lidé milují Petra a na tomto veskrze lidském se dodnes nezměnilo zhola nic!

Milosrdenství?

Odpouštění nepřátelům?

Zajisté!

Ale až když visíte na šibenici a shoříte na hranici!

Mimo církev není spásy!!

Přiznávám, že chvílemi jsem si myslel, že jsem ztratil původní orientaci a že už se ani nedokážu vypořádat s myšlenkou, která mne hned na počátku svedla od původního záměru. Ale nakonec vidím, že opak je pravdou. Ostatně, zabývat se tím, co prožíval Ježíš před 2000 lety, to mi přišlo hned na počátku jako zlovolná potměšilost. Ježíšův život, ale především jeho utrpení od zatčení v Getsemanech až po ukřižování na Golgotě bylo církvemi i umělci propracováno s takovou důkladností, že již není prakticky co objevovat. Film USA, „*Utrpení Krista*“, z roku 2004, režisér Mel Gibson, dává naprosto jasnou představu jak věřícím, tak nevěřícím o tom, co Ježíš musel v posledních dvanácti hodinách svého života prožívat. Nikomu ani náhodou nepřijde na mysl, že by snad *něco* mohlo být jinak.

Co *něco*?! Že všechno by mohlo být jinak!

Ani v nejmenším nechci zpochybňovat bolest či utrpení, které Ježíš prožil od zatčení v Getsemanech po smrt na kříži. Avšak pro Ježíše to nebylo takové martyrium, jak se dnes lidé všeobecně domnívají. Ježíš totiž od jistého času po smrti toužil. Nikdo netuší, že to právě martyrium, opravdu nesnesitelná muka, musel prožívat denodenně, když zasvěcoval učedníky do tajemství království božího a přitom viděl, že nikdo nic nechápe. Když konal zázraky a všichni se přeli, jakou mocí to dělá. Že démony vyhání ve jménu Belzebula, knížete démonů. Kamenem úrazu se mu stala právě jeho jasnozřivost, neboť neměl naprosto žádné iluze o marnosti svého působení jak na učedníky, tak i na ostatní lidi. Pečlivě si přečtete svědectví o vzkříšení Lazara a uvidíte, že zde Ježíš vykazuje jasné příznaky *syndromu vyhoření*⁶.

Jakmile Marie přišla tam, kde byl Ježíš, a spatřila ho, padla mu k nohám a řekla: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel.“ Když Ježíš viděl, jak pláče a jak pláčou i Židé, kteří přišli k ní, v Duchu se rozhorlil a vzrušen řekl: „Kam jste

⁶ Syndrom vyhoření není nemoc, ale spíše **psychický stav** objevující se často u lidí pracujících v profesích, které vyžadují každodenní mezilidskou komunikaci. Jde o **duševní stav popisovaný jako naprosté vyčerpání, vyhasnutí**. Dále jsou přítomny pocity naprosté bezraděje a bezmoci a celkově postiženému chybí radost ze života.

ho položili?“ Řekli mu: „Pane, pojd' se podívat!“ Ježíšovi vstoupily do očí slzy. Židé říkali: „Hle, jak jej miloval!“ Někteří z nich však řekli: „Když otevřel oči slepému, nemohl způsobit, aby tento člověk neumřel?“

Ježíš, znovu rozhorlen, přichází k hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Zvedněte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta mu řekla: „Pane, už je v rozkladu, vždyť je to čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Neřekl jsem ti, že uvidíš slávu Boží, budeš-li věřit?“ Zvedli tedy kámen. Ježíš pohlédl vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, žes mě vyslyšel. Věděl jsem sice, že mě vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Když to řekl, zvolal mocným hlasem: „Lazare, pojd' ven!“ Zemřelý vyšel, měl plátnem svázané ruce i nohy a tvář zahalenu šátkem. Ježíš jim řekl: „Rozvažte ho a nechte odejít!“ /J 11,32-44/

Ježíš byl v době Lazarovy smrti záměrně mimo, aby zamezil možným spekulacím o podvodném jednání. A přesto je vidět, že remcalové se zase našli. Ježíš své poslání vykonává již s notným sebezapřením, se slzami v očích. Pár lidí potěšil, ale jinak nenadchl. Hospodin, Bůh nad všemi bohy, mu sice poskytoval ochranu, ale před psychickým utrpením jej chránit nemohl. Ježíš tak sám na sobě zakusil něco z utrpení, které s lidmi zažil i sám Hospodin, Bůh nad všemi bohy.

To nikdo nevidí, a ani nechce vidět, jak po stránce psychické byl Ježíš dennodenně nemilosrdně drcen. Se vší upřímností, nikdy jsem neodsuzoval sebevrahy, a že jsem jich v policejní praxi potkal bezpočet. Naprosto nepochybuji o tom, že jistota smrti na Golgotě, to musel být pro Ježíše toužebně vyhlížený cíl, který měl ukončit jeho pozemské utrpení. Smrt na kříži mu byla vysvobozením.

Neméně tristní je situace bezprostředně předcházející jeho zatčení v Getsemanské zahradě. To stojí opět za několikeré přečtení a vážné zamyšlení.

Přišli na místo zvané Getsemane. Ježíš řekl svým učedníkům: „Počkejte tu, než se pomodlím.“ Pak vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana. Přepadla ho hrůza a úzkost. A řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte!“ Poodešel od nich, padl na zem a modlil se, aby ho, je-li možné, minula tato hodina. Řekl: „Abba, Otče, tobě je všecko možné; odejmi ode mne tento kalich, ale ne, co já chci, nýbrž co ty chceš.“ Přišel k učedníkům a zastihl je ve spánku. Řekl Petrovi: „Šimone, ty spíš? Nedokázal jsi jedinou hodinu bdít? Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení. Váš duch je odhodlán, ale tělo slabé.“ Znovu odešel a modlil se stejnými slovy. A když se vrátil, opět je zastihl spící; oči se jim zavíraly a nevěděli, co by mu odpověděli. Přišel potřetí a řekl jim: „Ještě spíte a odpočíváte? Už dost! Přišla hodina, hle, Syn člověka je vydáván do rukou hříšníků. Vstaňte, pojd' me! Hle, přiblížil se ten, který mne zrazuje.“ /Mk 14,32-42/

Ježíš věděl velmi dobře, že učedníci jej de facto opustili ještě dřív, než byl zatčen v zahradě Getsemane. A jak že se ujalo Ježíšovo působení v těch, kdo stáli mimo okruh nejbližších pomocníků? O tom rovněž nemůže být jediná pochybnost. Když dostali na výběr mezi Barabášem a Ježíšem, zvolili uvězněného zločince. To snad ani nezasluhuje komentář.

Při probírání konečného utrpení na kříži, zaslouží mimořádnou pozornost Ježíšovy poslední výroky.

V poledne nastala tma po celé zemi až do tří hodin. Kolem třetí hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem; „Eli, Eli, lema sabachthani?“, tj.: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? /Mt 27, 45-46/

Jde o slova neobyčejně významná. Svědčí o tom, že Hospodin Ježíše chránil a vedl po celou dobu jeho pozemské poutě, avšak v okamžiku smrti zůstal sám. Ať vás životem provází jakýkoliv ochránce, ve chvíli smrti zůstanete sami. Jak by mohl Ježíš odejít k Otci, kdyby při něm stál i ve chvíli smrti? Neméně významné a výmluvné bylo i další jeho zvolání.

Ježíš věděl, že vše je již dokonáno; a proto, aby se až do konce splnilo Písmo, řekl: „Žízním.“ Stála tam nádoba plná octa; namočili tedy houbu do octa a na yzopu mu ji podali k ústům. Když Ježíš okusil octa, řekl: „Dokonáno jest.“ A nakloniv hlavu skonal. /J 19 28-30/

Samotný text dává najevo, že nešlo o potřebu napít se vody. Mezi přihlížejícími také nebyl nikdo, kdo by jej pochopil. Proto mu podali k ústům houbu namočenou do octa. Ježíšova **žíznivost** vždy znamenala **prahnutí** po slově Hospodinově. V Tomášově evangeliu i jinde jsou zaznamenány Ježíšovy výroky o tom, že přišel mezi lidi a našel je všechny opilé. Je to veskrze výmluvné, neboť jen slovo Hospodinovo totiž nezpůsobuje opojení a obluzení. Avšak život je život, a kdo by pil vodu, když všude je k mání tolik chutného chlastu a zadarmo! Ani žebrák dnes nečeká, že mu podáte vodu. Není přece špinavý, má žízeň!

Ježíšovo zvolání opět jasně prokazuje, že Hospodinovo *vedení* bylo ukončeno, přicházela smrt.

Zbývá mi ještě hodina na začištění textu a jeho vypuštění do světa. Při ohlédnutí zjistí, jak mnoho ze svých záměrů jsem nesplnil, ale jsem spokojen. Teď už nic neřeším, nechám i původní název kapitoly. Plán není dogma a rovněž mé psaní je ve znamení inspirace a motivace. Je to pár dní, co jsem zjistil, odkud pocházela myšlenka, jenž mne hned v úvodu svedla z plánované cesty. Byl to e-mail, kterým se „náhodou“ po letech připomněl „internetový“ přítel Jozef, jehož jsem v životě neviděl. Ne, na náhody ani zázraky nevěřím. Já na ně prostě posledních deset let spoléhám. A věřím, že v další, VI. kapitole, zevrubně proberu Spravedlnost, a vypořádám se i s tím, co jsem v této kapitole nestihl.

Mnozí právě hledí na nebe a sledují průběh zatmění Slunce. Je to příhodný okamžik, abych ukončil své psaní a zviditelnil další díl prostřednictvím internetu. Přeji každému, komu

tento text padne do rukou, aby se mu z rukou dostalo i něco do hlavy. Nejen do hlavy, ale i do srdce.

Lazar Lopata
Dolní Zálezly
20.03.2015
11.20 hodin /CET/

The end of part V.
To be continued